Р Е Ш Е Н И Е
№ 2194

гр. София, 02.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 34 състав,** в публично заседание на 18.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **2036** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 68, ал. 1 от ЗЗДискр.

Й. Г. Х. оспорва Решение № 2/ 05.01.2012 г. по преписка № 157/2010 г. на Комисията за защита от дискриминация, с което е установено, че по отношение на оспорващия: 1. К. Х. Х., изпълняваща длъжността директор на „Център по спешна медицинска помощ" /ЦСМП/ - [населено място] до 01.05.2010 г. не е извършила нарушение на чл. 14 от ЗЗДискр. чрез определянето и изплащането на по-ниско по размер ДМС за месеците ноември и декември 2008 г. и липсата на 8% увеличение на заплатата му в сравнение с увеличение на трудовите възнаграждения на колегите му, с което не е нарушена разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.; 2. К. Х., изпълняваща длъжността директор на ЦСМП - [населено място] до 01.05.2010 г. не е извършила дискриминация по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка с параграф 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр.

Твърди се, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материално-правните разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез юрк. М., и заинтересованите страни К. Х. Х. и директора на ЦСМП – [населено място] отричат основателността на оспорването.

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна и в преклузивния срок за оспорване. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

I. Производството пред КЗД е било образувано по жалба с вх. № 44-00-2174 от 30.06.2010 г., подадена от Й. Г. Х. срещу К. Х. Х. – изпълняваща до 01.05.2010 г. длъжността директор на ЦСМП, [населено място], с оплаквания за тормоз при упражняване на правото на труд по признак „лично положение". В изпълнение на чл. 55 и следв. от ЗЗДискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изискала и приложила по преписката доказателствата, касаещи оплакванията на жалбоподателя. Изискани са били становища от всички засегнати лица, дадена им е възможност да представят доказателства. Провела е 3 открити заседания, съответно на 08.02.2011 г., 06.04.2011 г. и на 11.05.2011 г., на които оспорващият е присъствал лично.

Не е спорно, че между жалбоподателя и директора на ЦСМП са съществували предходни спорове и конфликти – именно това е мотивирало лицето Й. Х. да подаде жалба до министъра на здравеопазването. При проверката не са констатирани нарушения от представители на Министерството на здравеопазването относно твърденията на жалбоподателя за липсата на 8% повишение на работната му заплата, считано от 01.07.2008 г., и неполучаване на допълнително материално стимулиране за месеците октомври, ноември и декември 2008 г. Вследствие на проверката е изготвен Констативен протокол с вх. № РД-11-46/22.01.2009 г. със заключение, направено и въз основа на „Вътрешните правила за организацията на работната заплата в ЦСМП - [населено място]", че увеличението на заплатите и ДМС са в резултат на оценка за работата на всеки служител и размера се определя по преценка на работодателя. Уточнява се, че мотивите за изменение на трудовия договор на Й. Г. Х. са подробно и изчерпателно отразени в документите, приложени по преписката. Фактическата обстановка е правилно изяснена от административния орган и се споделя от състава на АССГ. КЗД е събрала всички необходими доказателства с оглед пълното изясняване на спорните обстоятелства, изслушала е и свидетели, като е обезпечила и правото на защита на Х..

II. Оспореният акт е приет от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, и в предвидената от закона форма.

Съгласно чл. 5 ЗЗДискр., тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал.1, сексуалният тормоз, подбуждането към дискриминация, преследването и расовата сегрегация, както и изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смятат за дискриминация. Изброените в текста на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. признаци са: пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република Б. е страна. В разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. е дадено определение на понятието „тормоз" – всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унизителна, обидна или застрашителна среда. Чл. 4, ал. 2 и 3 от ЗЗДискр. съдържат определения на понятията „пряка дискриминация" и „непряка дискриминация", като и в двата случая санкционираният от закона вредоносен резултат се изразява в поставянето на отделни

лица или категория лица в по-неблагоприятно положение от други при сравними сходни белези.
Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. или на други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република Б. е страна. За да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 ЗЗДискр. В този смисъл, не е достатъчно да се установи дискриминация на определени лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че тази дискриминация е извършена съзнателно по някой от признаците, очертани в чл. 4 ЗЗДискр. Трябва да е налице и пряка връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 ЗЗДискр. По аргумент от разпоредбата на чл. 9 ЗЗДискр., в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. В конкретния казус, в тежест на жалбоподателя е да докаже фактите, от които може да се направи заключение, че равното третиране е нарушено. Изводите, до които е достигнала КЗД, основани на релевантните за административния спор факти, са съответни на материалния закон.
Работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд – чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. Цитираната норма е относима за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура, независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време. От друга страна, на основание ал. 3 от същия текст, критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение са еднакви за всички работници и служители и се определят с колективните трудови договори или с вътрешните правила за работната заплата, или с нормативно установените условия и ред за оценяване на служителите в държавната администрация без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 от закона. За да е налице нарушение на правилото по чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. следва да се установи, че неблагоприятното третиране на служителя е основано на някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.
Установено е по делото, че при оценка на труда и определянето на възнаграждението на служителите в ЦСМП - [населено място] са взети предвид дадените указания с писмо изх. № 91-00-1125 /18.04.2008 г. на главния секретар на МЗ. Според тях, считано от 01.01.2008 г. на ЦСМП - [населено място] е определена средна брутна работна заплата в размер на 478,18 лева. Видно от материалите по административната преписка на жалбоподателя Й. Х., заемащ длъжността „контрольор автомобилен транспорт”, с допълнително споразумение към трудов договор № ЛС-03-259/16.06.2008 г. е увеличено трудовото възнаграждение на 470 лева, а с допълнително споразумение № ЛС-03-384/15.09.2008 г. е увеличено на 473 лева за същата длъжност. Не е доказано, че жалбоподателят е бил лишен и от получаване на допълнително материално стимулиране към основното такова поради някакво лично качество от категорията по чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр., поради което правилно КЗД е

приела, че спрямо него не е осъществена дискриминация по чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. от директора на ЦСМП- [населено място] и неговите действия нямат дискриминационен характер по смисъла на закона. Съставът на КЗД подробно е разгледал и се е произнесъл по всички конкретни оплаквания на оспорващия за извършени спрямо него действия на неравно третиране и тормоз, като е стигнал до законосъобразен извод, че такива не са били доказани, включително и като основани на признака „лично положение".

Изложеното мотивира съда да отхвърли жалбата.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Г. Х. срещу Решение № 2/ 05.01.2012 г. по преписка № 157/2010 г. на Комисията за защита от дискриминация.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: